

(Priloga Vrtnu.)

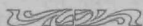
Št. 11. Ljubljana, dne 1. novembra 1905. XIII. tečaj.

Vesna v jeseni.

Pust, oblačen dan jesenski	Kakor da za mrtvim cvetjem
Nad zemljo sloni,	Žalovalo bi,
Na poljane na lesove	Vse nebo v nešteti solzah
Lahen dež prši.	Se topi . . .

Nam pa radost ne premine,
Če ovne cvet,
Saj nam v dušah jasno sije
Sreča mladih let.

Slavko Slavič.

Zimi.

Zdaj pa pridi, če izvoliš,	Ptičke že so ubežale
Starka zima, k nam,	Daleč proč od nas,
Hruške, jabolka in žito	Več dosegel tvoj strupeni
Že pospravili smo v hram.	Jih ne bode mraz.

Kar pa je ostalo tukaj
Teh kričačkov še,
Mi skrbeli bomo zanje,
Da jih glad ne stre.

Taras Vaziljev.

Zatajuj se!

10. Zgled Marije device.

Nobeno srce na svetu ni bilo tako podobno presvetemu Jezusovemu Srcu kot Marijino. Kakor v drugih rečeh, nam je Marija tudi zgled popolnosti v zatajevanju. Saj razun božjega Zveličarja pač nikdo ni imel toliko prilike za svete vaje v zatajevanju kot Marija, „kraljica mučencev“. Vse njeno zemeljsko življenje je le dolga vrsta raznih bridkosti in težav; pa kako junaško jih je prenašala!

Premajhen je naš listič, da bi mogel dostojno in dovolj obširno opisati to najlepšo in najveličastnejšo stran Marijinega potovanja na zemlji. Naj torej navedem v kratkem le nekatere reči.

Težko vam je bilo, kaj ne, ako ste se morali posloviti od svojih ljubih staršev, od domačih krajev in ljudi, ko ste morali iti v tuje kraje, n. pr. v šolo v oddaljeno mesto. Mati božja je morala to izkusiti, ko je bila še nežno dete treh let, ko sta jo sv. Joahim in Ana izročila v tempelj — res v pravem pomenu: darovala, ker ločitev je bila pač težavna in bridkostna na obeh straneh. A tu ni bilo vprašanja: ali lahko ali težko, marveč le, kaj je volja božja.

Bivanje v tempeljskem zavodu je imelo pač tudi za Marijo neprijetnosti kakor za druge izraelske gojenke; a zanjo še veliko večje iz lahko umevnih vzrokov. Pametne tovarišice seveda so jo čislale in ljubile zaradi njene nebeške nedolžnosti in ljubeznivosti. Ali vprašam vas: kje pa je na svetu tak kraj, kjer je veliko različnih ljudi, da bi bili vsi pametni in modri? Gotovo je bilo tudi med Marijinimi vrstnicami kaj razposajenk, ki so Marijo nadlegovale in žalile zavoljo njene izredne pobožnosti in svetosti. Kako krasno se je izkazalo njeno zatajevanje, da je krotko trpela in ohranila nekajeno ljubezen do vseh, tudi do svojih žaljivih nasprotnic!

Ko pa je Marija odrastla in zapustila tempelj, tedaj pa se je pričela zanjo nova šola — šola trpljenja,

skoro bi jo smeli imenovati visoko šolo svetega zatajevanja. Saj vam je znano, zakaj se Marija imenuje žalostna Mati. Koliko bridkosti in težav, notranjih ali dušnih in koliko zunanjih je morala pretrpeti! Skoro vsako rajsko veselje, ki ji je došlo iz nebes, je moralo poplačati njeno srce z grenkim trpljenjem. Kopicile so se ji skrbi in težave mah na mah. Še se ni mogla njena duša popolnoma utolažiti zarad poprejšnje pozkušnje, že se ji je pridružila druga. Veselo je bilo naznanilo angela Gabriela; a koliko skrivnosti je razodelo, ki jih ni mogla razumeti, pa vendar voljno in vdano vzprejeti! Nepopisno srečo ji je donesla prva, sveta božična noč; a kako jo je zatemnjeval in manjšal trud težavnega potovanja in nepričakovani udarec žaljivega preziranja in mrzlega odrivanja v Betlehemu. Kako je njeni materinski sreči nasprotovala žalost, da je morala gledati svoje božje Dete v tolikem uboštvu in v tako preprosti, uborni postrežbi.

Pa kmalu se Mariji naznani na svetem kraju iz preroških ust še hujše gorje. Sveti starček Simeon napoveduje v templju, da bodo njenega božjega Sina premnogi sovražili, da bode meč prebodel njeno srce! In le prebridkostno se je jelo izpolnjevati to trpko prerokovanje. Nenadno pride po angelu naznanilo, da hoče kruti Herod umoriti božje Dete! Kar po noči mora bežati, da ubeži grozni umoritvi! Koliko neprilik in težav v Egiptu in na daljni poti tja in nazaj! Saj zase bi ji že ne bilo toliko, a to ji zavdaja pekoče rane, da mora tako trpeti ljubi Jezušček!

V Nazaretu so bili sicer prijetnejši dnevi, a brez skrbi in težav tudi niso bili. Saj vam je dovolj znana zgodba dvanajstletnega Jezusa in lahko sami sodite, kako bridko žalost je nakopala Marijinemu srcu. Potlej je prišel bridki čas ločitve, ko je Zveličar pričel svoje javno delovanje, in usodna doba, ko so se od vseh strani začeli oglašati njegovi nasprotniki in so čimdalje glasneje in srditeje širili svoje sovraštvo do Jezusa, ki je slednjič doseglo svoj vrhunec v onih pretresljivih dogodkih, katerih se sočutno spominjamo vsako leto veliki teden! O, koliko bridkosti za Marijino srce; saj je vse to, kar je Jezus trpel dejansko, ona trpela

v svojem srcu! Pretekel je tudi ta teden, — vzrado-
stilo se je njeno užaljeno srce v neizmernem veselju,
ko se ji je Jezus prikazal v veličastnem velikonočnem
zmagoslavju! Toda božja volja je bila, da se je mo-
rala zopet ločiti od svojega preljubega Sina ter po
njegovem vnebohodu še ostati v tej naši solzni do-
lini in gledati, kako zlobni ljudje še ne nehajo žaliti
Jezusa; ker njega ne morejo več doseči, preganjajo
njegovo cerkev, njegove učence.

Že ta kratki pregled vas mora prepričati, da razun
Jezusa res ni imel nihče toliko trpeti kot Marija, pre-
sveta devica. Pristaviti pa moram še to okoliščino, da
je Marija imela bolj občutljivo srce, kot vsak
drug človek, in da je vse bolj čutila vsako bridkost,
kot mi navadni ljudje, in pa okoliščino, da je trpela
popolno nedolžno brez vsake krivde, ker Najči-
stejša ni potrebovala zase niti najmanjše pokore. Vse
je bilo prostovoljno, vse le jasnosvitel odsev one ju-
naške besede: „Fiat mihi secundum verbum tuum —
Zgodi se mi po tvoji besedi!“ O, da: Zaslužila bi bila
po svoji nedolžnosti in čistosti, „da bi jo bili vedno
angeli nosili na rokah in da bi bila vedno hodila po
rožicah“, — pa vse njene poti in steze so bile obilno
posute z bodečim trnjem.

Toda hvala Bogu! Vse to bodeče trnje na Ma-
rijinih potih je vrhunec Marijine slave, ker je voljno
in vdano prenašala sleherno bridkost. Kaj ne, koliko
manj bi se nam slavna in veličastna zdela Marija, ko
bi ne bila obenem „Mati žalosti“; koliko manj bi se
blestela krona nebeške Kraljice, ko bi njenih biserov ne
prepletalo gosto trnje trpljenja in zatajevanja, ko bi ne
bila „kraljica mučencev!“

Ako torej hočeš biti kdaj dober častilec Marijin,
ljubi zatajevanje, pa prosi jo tudi pomoči, da bi jo
mogel zvesto posnemati v njenem junaškem zatajevanju.

Kotnikova Tinca.

S koro vem, da niste poznali Kotnikove Tinca. Kako tudi? Saj je že precej časa, odkar je umrla, in še takrat je bila zelo mlada.

Toda, če spomnite Kotnikove nanjo, posebno še Anico, bo gotovo postala žalostna, da bo jokala. Saj je bila Tinca ljubeznjivo detece in pridna sestra. Nikdar ni storila nikomur najmanjše neprijetnosti. Ko je bila še čisto mala, so pravili njeni starši, da tako tihega otroka še niso videli. Prav redko je zajokala. Vedno se je držala na smeh.

Ko je malo odrastla in je začela izgovarjati posamezne besede, so imeli vsi ž njo največjo zabavo. Otroci zunaj na trati, kadar jim je začela kaj praviti, največ pa starši, ko so videli, kako lepo se razvija nedolžno dete. Komaj je shodila, je že prevzela Anici službo. Ta je namreč vsako jutro pomedla namesto mamice. Pa Tinca ji je vedno jemala metlo in hotela sama pometati. In res bi bila morda že kaj opravila, pa je bila malo prešibka za tako delo. Kajti včasih jo je metla le vrgla, da je omahnila, in sta padli obe —

Pa tudi videla ni posebno dobro. Za njo je ostalo namreč skoro ravno toliko smeti kot pred njo.

Vsi pa so rekli, ker je vedno silila za metlo, da bo iz Tinca še enkrat pridna deklica, ker je tako zgodaj pokazala veselje do dela in snažnosti.

In kako je znala zapeti! Stavim, da še niste čuli tako lepega otroškega glasu! — — —

Bilo je lansko leto, lepega jesenskega dne. Kotnikovi so obirali sadno drevje. Seveda je pomagala tudi Tinca. A ona je le bolj jedla — — Prinesla je res včasi kako jabolko v košarico, če ga je slučajno dobila, kajti Francek in Anica sta vse sproti sama pobrala, Jakec je pa odnašal polne košarice v shrambo.

Pozneje, ko so obrali jabolka, so šli k sosedovim na vrt. Tam so skakali in se igrali, kot je otročja navada. Seveda je bila Tinca ena prvih. Bila je neugnana.

Čeravno ni znala dosti teči, se je lovila z najboljšimi tekači in pri tem seveda vedno padala.

Kmalu se je utrudila in postala lačna. Šla je domov. Mamica so ji dali kruha, in potekla je z njim na vrt. Pojedla je kruhek in sedla na tla.

Drugi otroci so šli po gobe. Okrog Tince je bilo vse mirno in kmalu je sladko zaspala.

Kako je pa nevarno zaspati, če je kdo vroč, na svežem kraju, menda veste vsi. Takoj, ko se je Tinca vzbudila, je začutila hude bolečine. Bolela jo je glava in tresla se je po vsem životu.

Mamica jo je nesla v sobo na posteljo. Zavrela ji je hitro lipovega čaja, pa vse ni dosti pomagalo. Ni ji prav nič odleglo.

Od tedaj so se začeli žalostni časi za njene starše. Vedno je stala mamica pri bolniški postelji, noč in dan. Toda kaj — ko ni mogel nihče pomagati bolnici. Trpela je hudo, kar se ji je videlo na izmučenem obrazku.

Anica je jokala, ko je videla svojo sestrico, ki jo je tako rada imela, in je slutila, da se morda poslavlja od tega sveta. — —

Nekega jutra — ravno je solnce vzhajalo — je rekla Tinca mamici: „Oh, mamica, sedaj pa nisem več bolna.“

Hotela je vstati, toda ni imela moči. Zagledala se je nekam v strop in se zamislila. Oči so ji zlezle skupaj, še enkrat je pogledala . . . oči so ji obstale in padla je nazaj na vzglavje — —

Okolu stoječi so pa zaplakali in tega plakanja ni bilo dolgo konec — — —

* * *

Kadar pa pride praznik Vseh svetnikov, in verni kristjani okrase grobove svojih ranjkih, tudi Kotnikov nikdar ne pozabijo male gomile svoje Tince. Anica ji vsako leto popravi grob, sestavi na črno prst križce iz belih kamenčkov. A pri tem delu se mora večkrat ustaviti. Neprestano ji nekaj sili v oči, ko se spominja nedolžne sestrice, in grenke kaplje močijo gomilo, kjer spava Tinca — — —

Taras Vasiljevec.

V čast sv. Miklavžu!

obra, tiha in prijazna je bila Zalokarjeva družinica. Oče so pisali pri sodniji, zato so jim sosedje rekali „kancelijski gospod“ ali pa kar samo „kancelijski.“

Mati, skrbna in pobožna gospodinja, so igraje odgojevali dvoje hčerk, Marico in Anico. Oče so pa čez dan pisali v uradu. Ali kadar so došli domov, tedaj sta se Marica in Anica le držali očeta, ki so ji tudi z vso skrbjo poučevali v vsem dobrem.

Začetkom novembra je bilo, kar se enkrat oglasijo oče iz sobe v kuhinjo: „Marica! Anica!“

Pri materi, pri kuhi sta bili slučajno takrat, — saj je vendar tako prijetno zvečer pri ognju, ki prijazno ogreva in prasketaje razsvetljuje temino. Na očetov klic pa precej odskakljata v sobo.

Mračno, skoro temno je bilo v gorki sobi. Ravno tako-le v temi so radi sedeli Zalokarjev oče. Kako prijetno se premišljuje in ugibuje v taki-le poltemi — razni spomini se vrste v duši in človeka nobena stvar ne moti.

Pri luči, na svetlem, nam pride to in ono pred oči, ki moti tek naših misli.

„Vsaka na eno stran!“ so veleli oče. Ko se jim ovije vsaka ene roke, dejo skrivnostno: „Mali moji, čez en mesec bo god sv. Miklavža. Takrat nosi pridnim otrokom darove. Da pa ve, katerim več in katerim manj, zato treba ta mesec pridno moliti — po tem on pre-soja otroke.“

Poslušajta! Vsak dan bomo pred večerjo tukaj le skupaj molili, da nas bo sv. Miklavž vesel in bo vama kaj prinesel.“

Še tisti večer so začeli: križ, očenaš, češčena-marijo. Ponavljali so zopet in zopet, dokler ni šlo gladko, kakor je v katekizmu.

In drugi, tretji večer zopet: križ, očenaš, češčena-marijo, pa apostoljsko vero, šest temeljnih resnic, darove sv. Duha, deset božjih in pet cerkvenih zapovedi in sedem sv. zakramentov.

Vedno daljša in daljša je bila vrsta — in ravno pred sv. Miklavžem so skončali molitve s „Pod tvojo pomoč pribežimo“ in „Češčena bodi Kraljica.“

Da bi še mamico razveselili, sta deklici vsak večer po večerji še z mamico vse ponovili, kar sta se navadili pred večerjo.

Rad je imel sv. Miklavž Zalokarjevi deklici, obilno jima je prinesel ono in vsako leto. Sladčic ni bilo mnogo, toliko več pa poučnih igrac in šolskih potrebščin.

Radi so pa imeli Marico in Anico tudi v šoli. Pisati in čitati sta že znali, ko sta začeli hoditi v šolo, in gospod katehet so dali že prvo uro vsaki podobico, ker sta znali tako gladko in toliko lepih molitvic.

Ferd. Gregorec.

Ptičnica.

Vsako leto je Grozdov Tonček strašno težko pričakoval prvega snega. Ko je zjutraj vstal, je moral pogledati najprej skozi okno, če je zunaj kaj belega. In vselej je naredil kisel obraz, če še ni bilo snega.

Nekega jutra je pa vendar čez noč padlo precej snega. Tonček je v sami spodnji obleki letel ven gledat, menda, če je še bel in mrzel — pa je kmalu ves zmrzel pricapljal nazaj.

Sedaj se je začelo za Tončka pravo življenje. Od jutra do večera je stal zunaj v snegu, se kopal in drsal po klancu.

No, pa nekaj drugega je še bilo, kar je Tončka posebno veselilo. To so bili — ptički. Smilili so se mu ti reveži in po vseh oknih jim je natrosil semena in drobtinic, da so si hodili polnit premrle in lačne želodčke. Kako vesel je bil vselej v hiši, ko je videl, kako plašno je priletela ptičica po drobtinico.

Pa Tonček jih je imel še posebno rad. Iz same ljubezni menda jim je nastavljal na staro hruško pred

hišo, dasiravno so mu ded že stokrat prepovedali in zbili skrivno ptičnico na tla.

A on se ni zmenil za to. Njemu so le taščice rojile po glavi, ki jih je videl včasih, kako so žalostno posedale po hruški.

Nekega jutra, ko je bil največji mraz, je spet zlezel na hruško, da bi nastavil ptičnico. Čudno se mu je zdelo, da ni dobil nikdar ptiča v ptičnici, dasiravno je dobil večkrat zaprto. Dozdevalo se mu je, da mora biti pokrov prelahek in da zaradi tega ptiči uhajajo.

Da bi bilo bolj gotovo, vzame še precej težak kamen. Dene ga v žep, ptičnico pod pazduho in zleze po lestvi na hruško. Ko pride do prvih vej, nastavi spet tako, kot je bilo vedno, in gre oprezno po lestvi spet dol. A kar naenkrat mu zmanjka tal — in Tonček prileti z vso močjo na glavo v sneg. Za njim pa še lestvica in ptičnica s kamenom vred.

Bog ve kaj bi bilo, da niso prišli v tem trenutku oče, ki so vse to videli. Tonček je obležal v snegu in se ni prej zavedel, da so ga začeli drgniti s snegom po glavi.

Moral je leči v posteljo. Vedno je tožil, kako ga boli glava.

Ko je bilo spet dobro, so ga začeli domači vpraševati, kje ima ptičnico. Tonček je molčal, a ko mu le niso dali miru, jo je poiskal in — vrgel v peč.

Odtedaj pa Tonček nobene stvari bolj ne sovraži kot ptičnice in kletke. A tembolj ljubi ptičice, kajti znano mu je, kako dobre so hruške, bodisi suhe ali sveže, in zato sirotam celo zimo trosi semena in drobtinic . . .

Slavko Slavič.

V Ameriko!

Bilo je tistega leta, ko je številno naših vaščanov odpotovalo čez morje. Vedno so se poslavljali od sosedov, in malokatero oko je ob takih prilikah ostalo suho, kajti, kdo je znal, se li vidiijo še kdaj v življenju?

Tudi k Semenovim so hodili dan za dnem jemati slovo. Sedeli so pri veliki javorjevi mizi ob peči in se tolažili med seboj. Janezek je sedel na zapečku in verno poslušal. Dobro je vedel, da se ne pogovarjajo navadnih reči, saj so bili vsi resnobni in so se pogovarjali tako prijazno, kot še nikdar. Pa je slišal celo besede, o katerih ni imel pojma. Kako bi na pr. Janezek vedel, kaj je ladja in barka, če pa še ni videl drugega, kot tista dva čolna ob jezeru za vasjo. In Amerika — kakšna dežela je to? Gotovo ni večja kot domača vas, si je mislil Janezek . . .

Še enkrat so si stisnili žuljave desnice ob javorjevi mizi, žene so zaihtele, tam zunaj pa so zapeli vaški fantje. In odšli so s solzami v očeh . . .

Janezek je zlezal z zapečka in se je tudi zajokal. Potem pa so pristopili k njemu atek in so mu pogladili kodrasto glavico.

„Atek, jaz bi šel tudi rad v Ameriko . . .“

To so ga čudno pogledali atek in mamica. Sicer bi se mu posmehnil, ali danes so bili prežalostni, in ni jim šel smehljaj preko ustnic.

„Revež, kam pojdeš, ko si še tako majhen. Saj še v cerkev ne moreš, pa boš šel v Ameriko. Ta je tam daleč, daleč za morjem“, so mu prigovarjali atek, ker je še vedno ihtel.

„Kakšna je pa Amerika, atek? Jaz bi jo rad videl! Ali je večja kot naša vas?“

„O, Amerika je stokrat, tisočkrat večja.“

Janezek še ni poznal števil, posebno tako visokih ne; ali vendar je vedel, da mora biti potemtakem Amerika silno velika, morebiti še večja kot nebo, kolikor ga je videl nad seboj. In lepa mora biti, lepa.

Vedno bolj je koprnel po Ameriki. Da bi le vedel, po kateri poti se pride v Ameriko, pa bi jo kar mahnil v ono stran! V roke bi vzel veliko in grčavo palico, da bi se opiral nanjo, če bi se upehal. No pa, saj na to niti misliti ni, da bi se utrudil, ampak nekaj drugega je: kaj, če bi ga na poti premagala lakota? Toda modra glava jo je precej uganila. Torbo vzame s seboj in v njo nabaše kruha, pa bo vse dobro — samo da bi vedel, po kateri poti . . .

„Atek, po kateri poti pa se gre v Ameriko?“

„Kam pa hočeš?“

„Lejte no, v Ameriko — saj sem dovolj velik in močan tudi. Pa kruha bom vzel s seboj, da ne bom lačen.“

Atek se niso mogli vzdržati smeha. To pa je Janezka še bolj vzpodbudilo.

„Ali po tisti, ki drži do jezera?“

„Sevé, po tisti“, so se smejali atek, „pa je Amerika še potem daleč onstran morja.“

„Kakšno pa je morje, atek?“

„Tako kot jezero, samo da je mnogo večje. In z ladjami vozijo po morju.“

„Kakšne so pa ladje, atek?“

„Take kot čolni v jezeru, toda še najmanj desetkrat večje.“

Težek kamen se je odvalil Janezku od srca. Saj je zvedel vse, kar je bilo treba vedeti. In sklenil je: „Ko bo ugodna prilika, pa jo popiham!“ Seveda je treba to ukreniti skrivaj. Atek in mamica bi ne dovolila. Saj mu vedno zabičavata, naj bo doma in naj ne hodi okrog.

Kmalu je prišla ugodna prilika. Atek so šli gledat v zelnik, mamica so bili že itak v kuhinji, toraj — smuk!

Janezek steče na vso moč skozi vas. Kmalu dohiti Žgavčevega pastirja, ki je gnal žejno sivko k jezeru napajat.

„Kam pa tako hitro, Janezek?“

„V Ameriko!“

„Glej, da ne padeš v morje. Pa ne hiti preveč, saj boš še lahko prišel v Ameriko“, se je smejal pastir na glas.

„Saj sem tudi jaz rekel, da ni tako daleč“, je zadovoljno pritrdil Janezek in zbežal naprej mimo sivke. Veselja mu je žarelo lice, da bi kar poskakoval, saj zdaj se bodo uresničile njegove najsrčnejsše želje: v Ameriko!

Kmalu je bil Janezek pri jezeru. Ali sedaj je zmanjkalo pota, ki je držal samo do jezera. Semkaj so namreč vaščani gonili napajat živino.

Kam pa sedaj? Kaj drugega, kot čez jezero! Saj sta zato priklenjena ob kolih dva čolna.

Kot bi trenil, je bil mladi Amerikanec v čolnu in je zagrabil za veslo. Pa ni šlo od brega. Čolnič se je nekoliko gugal, voda je pljuskala ob boke, ali od brega pa ne in ne!

„Kaj mi vendar tako nagaja?“ se je vprašal Janezek, in šlo mu je na jok. Pa se je sklonil ob rob čolna. Čoln se je močno zagugal, veriga, ob kateri je bil pripet, je zarožljala, in — Janezek je bil v vodi.

„Atek, pomagajte!“ je zaklical in izginil je ves pod vodo, ki je bila že ob bregu precej globoka. V tem hipu pa je priskočil Žgavčev pastir, ki je prignal sivko do vode.

S trdom je rešil dečka in ga nesel k Semenovim na dom, kajti Janezek je popolnoma obnemogel, in voda mu je curljala z glave in od obleke.

Kako so se prestrašili vsi pri Semenu! Mamica so Amerikanca deli v posteljo, kjer mu je odleglo. Vsi pa so prestrašeni popraševali pastirja, kako se je vse zgodilo.

No, Janezku je bilo kmalu dobro, in tudi strah domačih se je polegel. Nekaj pa je vendarle ostalo Janezku v vedni spomin, namreč — strah pred Ameriko. Stavim, kolikor hočete, da se on ne popelje čez morje vse žive dni ne.

Semjonov.

Vseh vernih duš dan.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

1. Mi-lo se gla-se zvo - no - vi Čez go-
2. Truden potnik tu - kaj spa - va, Križ vrh
3. Kmalu pri-de-mo za va - mi, V ti-hi

1. ri - ce, čez ra - van, Vernim kli - če - jo gla-
2. gro-ba zna-ni kraj, Kjer mi - ni - la nje-ga
3. dom po-či - vat mi, Križ se dvigal bo nad

1. so - vi: Danes je vseh mr-tvih dan. S cvetjem
2. sla - va. Kjer pe - pel in prah je zdaj. Po-či-
3. na - mi, Kot nad va-mi se ble - sti. Oj, da

1. se jesenskim diči Njiva božja krog cerkve, Kjer mr-
2. vaj - te, sr-ca mi-la Bratov, starišev, se-strá; Kar je
3. vsi bi srečno vstali, Pohi - te-li v sveti raj, Z angel-

1. li - čev ne-mi gri - či O - po-mi-ne nam de - lé.
2. britka smrt lo - či - la, Spet se združi vrh zve-zdâ.
3. ci se ra-do - va - li Tam pri Bo-gu ve-ko - maj!

— va.

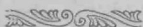

Snežec naletuje . . .

Snežec droben naletuje „Snežec drobnj, snežec beli,
Na goró in plan, Prišel spet si k nam;
Snežca deca se raduje, Oj, mi vzeli srčnoradi
Ves raduje dan. K peči bi te v hram.

Pa bi dedek jezni bili,
Še rohneli bi . . .
Tebe vun bi napodili,
Mi trpeli bi . . .“

Slavko Slavič.

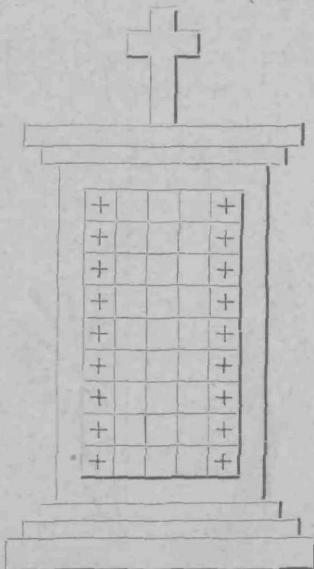
Kratkočasnica.

Čudna sreča. Nekdo je izgubil konja. Iskaje ga, pa je vedno hvalil Boga. Vprašajo ga, zakaj zahvaljuje Boga. Odgovori jim: „Zato hvalim Boga, da nisem bil pri konju. Ko bi bil pri njem, bi se bil izgubil še jaz.“

J. K.

Spomenik.

(Priobčil Cid Em Nafr.)

Zloge: *a, br, brest, du, ga, gnjev, i, ja, je, je, naj, o, o, slam, so, ta, vi, vor, zus*, zloži v besede poleg stoječega pomena ter jih napiši v vodoravne spomenikove vrste. S križi zaznamovana prva navpična vrsta nizedoli in zadnja navzgor povesta ti našo prošnjo za verne duše v vicah.

1. avstrijsko mesto,
2. žensko ime,
3. listnato drevo,
4. del čela,
5. listnato drevo,
6. odsolčni kraj,
7. jeza ali srd,
8. Odrešenik,
9. turška veroizpoved.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)